

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V kadencja
Prezydent
Rzeczypospolitej Polskiej

Druk nr 713

Warszawa, 13 czerwca 2006 r.

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie ustawy o Krajowej Radzie
Sądownictwa oraz o zmianie niektórych
innych ustaw.**

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do reprezentowania mojego stanowiska w toku prac nad projektem ustawy upoważniam Pana Roberta Drabę - Sekretarza Stanu, p.o. Szefa Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Łączę wyrazy szacunku

(-) Lech Kaczyński

USTAWA
z dnia   2006 r.

**o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz o zmianie
niektórych innych ustaw¹**

Art. 1. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. Nr 100, poz. 1082, z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2003 r. Nr 228, poz. 2256 oraz z 2005 r. Nr 169, poz. 1410) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) w ust. 1 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„1. Rada wykonuje zadania określone w ustawach, a w szczególności:”

b) w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) rozpatruje wnioski o przeniesienie sędziego w stan spoczynku.”

c) w ust. 2 pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) czuwa nad przestrzeganiem zasad etyki zawodowej i w przypadku uzyskania wiarygodnej informacji o przewinieniu służbowym, w tym o oczywistej i rażącej obrazie przepisów prawa i uchybieniu godności urzędu, występuje z żądaniem podjęcia czynności dyscyplinarnych wobec sędziego”

d) po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Rada przedstawia Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej, nie później niż do 31 maja roku następnego, informację z rocznej działalności Rady oraz postulaty co do aktualnych problemów i potrzeb wymiaru sprawiedliwości.”

2) po art. 2 dodaje się art. 2a w brzmieniu:

„Art. 2a. 1. Do zadań Rady należy także inspirowanie i wspieranie działań mających na celu ujednolicanie wykładni prawa w orzecznictwie sądów.

---

¹ Niniejszą ustawą zmienia się także ustawy: ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych i ustawę z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze.

2. Informację o podejmowanych działaniach na rzecz ujednoczenia wykładni prawa w orzecznictwie sądów, Rada zamieszcza w informacji, o której mowa w art. 2 ust. 3.”;

3) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. 1. Rada może zarządzić przeprowadzenie:

- 1) wizytacji sądu albo jego jednostki organizacyjnej,
- 2) lustracji działalności sądu w określonym zakresie,
- 3) lustracji pracy sędziego, którego indywidualna sprawa podlega rozpatrzeniu przez Radę.

2. Czynności, o których mowa w ust. 1, nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawisli.

3. Czynności, o których mowa w ust. 1, mogą być przeprowadzane przez członków Rady lub przez sędziów delegowanych do Biura Rady na podstawie odrębnych przepisów.

4. Przeprowadzenie czynności, o których mowa w ust. 1, Rada może zarządzić z urzędu lub na wniosek Ministra Sprawiedliwości, Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego lub Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego.”;

4) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. 1. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego i Minister Sprawiedliwości są członkami Rady przez okres pełnienia tych funkcji.

2. W przypadku niemożności uczestnictwa w posiedzeniu plenarnym Rady osoby lub osób, o których mowa w ust. 1, na posiedzeniu plenarnym może być obecny upoważniony przedstawiciel Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego albo Ministra Sprawiedliwości. Przedstawiciel może wyrażać stanowisko w każdej sprawie, jednakże bez prawa głosu.”;

5) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Art. 6a. Sędzia może pełnić funkcje wybieranego członka Rady tylko dwie kadencje.”;

6) w art. 10 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) zgłoszenia jego kandydatury na inne stanowisko sędziowskie,”;

7) w art. 12:

a) w ust. 4 uchyla się zdanie drugie,

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb działania Rady i postępowania przed Radą, mając na względzie potrzebę zapewnienia efektywnego i sprawnego wykonywania przez Radę zadań przewidzianych w ustawach.”;

8) w art. 13:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W sprawach indywidualnych, w których przysługuje odwołanie, uchwały Rady wymagają uzasadnienia i doręczenia zainteresowanemu. Uzasadnienia i doręczenia zainteresowanemu wymagają także uchwały dotyczące kandydatury, która nie uzyskała oceny uzasadniającej objęcie wnioskiem do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. W pozostałych przypadkach uchwały uzasadnia się na wniosek członka Rady, złożony w terminie 7 dni od podjęcia uchwały i doręcza się wnioskodawcy.”,

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W zakresie nieuregulowanym do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.²) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 25 dodaje się art. 25a w brzmieniu:

„Art. 25a § 1. Do pełnienia funkcji prezesa albo wiceprezesa sądu nie może być powołany sędzia będący członkiem Krajowej Rady Sądownictwa.

§ 2. Z chwilą wybrania sędziego, pełniącego funkcję prezesa albo wiceprezesa sądu, powołanie do pełnienia tej funkcji wygasa.”;

2) w art. 69 :

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia, chyba że nie później niż na sześć miesięcy przed ukończeniem 65 roku życia oświadczy Ministrowi Sprawiedliwości wolę dalszego zajmowania stanowiska i przedstawi zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia

² Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 154, poz. 1787, z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, Nr 213, poz. 1802 i Nr 240, poz. 2052, z 2003 r. Nr 188, poz. 1838 i Nr 228, poz. 2256 oraz z 2004 r. Nr 34, poz. 304, Nr 130, poz. 1376, Nr 185, poz. 1907, Nr 273, poz. 2702 i 2703 oraz z 2005 r. Nr 13, poz. 98, Nr 131, poz. 1102, Nr 167, poz. 1398, Nr 169, poz. 1410, 1413, 1417, Nr 178, poz. 1479 i Nr 249, poz. 2104.

obowiązków sędziego, wydane na zasadach określonych dla kandydata na stanowisko sędziowskie.”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. W razie złożenia przez sędziego oświadczenia i przedstawienia zaświadczenia, o których mowa w § 1, sędzia może zajmować stanowisko nie dłużej niż do ukończenia 70 roku życia. Sędzia ten może w każdym czasie przejść w stan spoczynku, składając odpowiednie oświadczenie Ministrowi Sprawiedliwości.”;

3) w art. 73 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Od decyzji Krajowej Rady Sądownictwa w sprawach, o których mowa w art. 70 i 71, przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego.”;

Art. 3. W ustawie z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2002 r. Nr 21, poz. 206 z późn. zm.³) w art. 62a uchyla się ust. 2 i 3.

Art. 4. 1. Postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa w sprawach wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez sędziego, który ukończył 65 rok życia, umarza się.

2. W sprawach niezakończonych wniosek sędziego o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska, złożony na podstawie przepisów dotychczasowych, jest równoznaczny z oświadczeniem woli dalszego zajmowania stanowiska w rozumieniu art. 69 § 1 ustawy, o której mowa w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, w terminie dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy sędzia przedstawi Ministrowi Sprawiedliwości zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, wydane na zasadach określonych dla kandydata na stanowisko sędziowskie, albo najpóźniej z upływem tego terminu przechodzi w stan spoczynku.

4. Sędzia, który na podstawie przepisów dotychczasowych uzyskał zgodę Krajowej Rady Sądownictwa na dalsze zajmowanie stanowiska pomimo ukończenia 65 roku życia, może zajmować stanowisko do ukończenia 70 roku życia po przedstawieniu Ministrowi Sprawiedliwości zaświadczenia, o którym mowa w ust. 3, w terminie trzech miesięcy od upływu okresu, na który zgoda została wyrażona, albo najpóźniej z upływem tego terminu przechodzi w stan spoczynku. Przepis art. 69 § 4 zdanie drugie ustawy, o której mowa w art. 2 niniejszej ustawy, stosuje się.

---

³ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 213, poz. 1802 oraz z 2003 r. Nr 228, poz. 2256 oraz z 2005 r. Nr 130, poz. 1085, Nr 167, poz. 1398 i Nr 169, poz. 1410 i 1417.

5. Przepisy ust. 1-4 stosuje się odpowiednio do prokuratora, który złożył wniosek o wyrażenie zgody lub uzyskał zgodę Prokuratora Generalnego na dalsze zajmowanie stanowiska.

Art. 5. 1. W terminie miesiąca od dnia wejścia w życie ustawy wybrany członek Krajowej Rady Sądownictwa będący sędzią, pełniący funkcję prezesa albo wiceprezesa sądu może zrzec się mandatu członka Krajowej Rady Sądownictwa; w takim przypadku mandat wygasa z upływem dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Jeżeli wybrany członek Krajowej Rady Sądownictwa będący sędzią i pełniący funkcję prezesa lub wiceprezesa sądu nie zrzeknie się mandatu, w trybie o którym mowa w ust. 1, powołanie do pełnienia funkcji prezesa albo wiceprezesa sądu wygasa z upływem dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 2, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2007 r.

UZASADNIENIE

Od kilkunastu lat Krajowa Rada Sądownictwa realizuje postawiony przed nią w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej cel – stanie na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów.

Wzrastająca ilość zadań postawionych w ostatnich latach przed wymiarem sprawiedliwości wymaga zwiększenia zakresu odpowiedzialności Rady za prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości. Niezależność sądów i niezawisłość sędziowska mogą okazać się frazesem, gdy sądy działają niesprawnie, a w ich funkcjonowaniu dochodzi do rażących nieprawidłowości. Niezawisłość sędziowska jest instrumentem gwarancji obiektywnego i sprawiedliwego rozstrzygnięcia spraw, na pewno najważniejszym, ale nie jedynym. Niesprawność, nieskuteczność działania, ujawniane rażące błędy wymiaru sprawiedliwości obniżają stopień zaufania społecznego do sądownictwa, nie w mniejszym stopniu niż przekonanie o braku obiektywizmu w orzecznictwie sądowym.

Dotychczasowa praktyka funkcjonowania KRS daje podstawy do oceny, że w zbyt znacznym stopniu działalność Rady skupiła się na kwestiach dotyczących spraw kadrowych sędziów, natomiast na uboczu pozostały inne, nie mniej istotne sprawy, dotyczące funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości. Poza sprawami kadrowymi zadaniem KRS jest również ocena stanu kadry sędziowskiej oraz czuwanie nad przestrzeganiem zasad etyki zawodowej przez sędziów.

Proponowane w niniejszej nowelizacji rozwiązania mają na celu zwiększenie możliwości pełniejszego włączenia się KRS do realizacji konstytucyjnych, ustawowych i społecznych zadań wymiaru sprawiedliwości.

Proponuje się wprowadzenie zmiany brzmienia zdania wstępnego art. 2 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, która ma charakter czysto

porządkujący (art. 1 pkt 1). Zmiana ta zmierza do ujednoczenia terminologii w zakresie kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa i form ich realizacji.

Konstytucyjna pozycja i charakter ustrojowy Krajowej Rady Sądownictwa gwarantują, że zadania te będą mogły być realizowane przy poszanowaniu zasady odrębności i niezależności sądownictwa od władzy wykonawczej i ustawodawczej, a więc sfery administracyjnej i politycznej.

W celu zapewnienia możliwości cyklicznego zapoznawania się przez Parlament zarówno z działalnością KRS, jak i z sygnalizowanymi przez Radę problemami i potrzebami wymiaru sprawiedliwości, proponuje się, aby Rada przedstawiała Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej, nie później niż do 31 maja roku następnego, informację z rocznej działalności oraz postulaty co do aktualnych problemów i potrzeb wymiaru sprawiedliwości.

W zakresie odnoszącym się do realizacji zadań związanych z funkcjonowaniem sądów proponuje się, aby do Krajowej Rady Sądownictwa należało zadanie polegające na inspirowaniu i wspieraniu działań mających na celu ujednoczenie wykładni prawa w orzecznictwie sądów.

Działalność badawcza (analityczna), niebudząca obaw o ingerencję w sferę orzecznictwa, pozwoli Radzie na formułowanie postulatów *de lege ferenda*, albo inicjowanie wykładni prawa, dokonywanej przez Sąd Najwyższy albo Naczelny Sąd Administracyjny, względnie usuwania niekonstytucyjnych przepisów prawa, przez Trybunał Konstytucyjny.

Dotychczasowa praktyka funkcjonowania KRS wskazuje na potrzebę dokonania również zmian o charakterze ustrojowo-organizacyjnym. Zachodzi bowiem konieczność uregulowania kwestii możliwości przedstawiania stanowiska Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz Ministra Sprawiedliwości, w rozpatrywanych przez Radę sprawach, w przypadku niemożności osobistego uczestniczenia tych osób w jej posiedzeniach plenarnych.

Do proponowanych zmian o charakterze organizacyjno-ustrojowym zaliczyć należy uregulowania odnoszące się do wymogów formalno-prawnych, związanych z wykonywaniem mandatu przez wybieralnych członków Krajowej Rady Sądownictwa, będących sędziami. Pomiedzy pełnieniem funkcji członka Rady a wykonywaniem obowiązków kierowniczych w sądach zachodzi istotna kolizja. Nie bez powodu, konstytucyjny skład Rady obejmuje jedynie dwie osoby kierujące sądami, tj. Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Proponowane rozwiązanie nie prowadzi do pozbawienia sędziów pełniących funkcje kierownicze, biernego prawa wyborczego do KRS. Polega na wprowadzeniu zmian w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych przewidujących zakaz powoływania do pełnienia funkcji prezesa i wiceprezesa sądu, sędziego będącego członkiem KRS, a także wygaśnięcie powołania do takiej funkcji, w razie wyboru do składu KRS.

Praktyka funkcjonowania KRS pozwala na stwierdzenie, że jej członkowie, będący sędziami, wybieranymi przez środowisko sędziowskie, w trakcie pełnienia mandatu mogą uzyskać awans stanowiskowy. Taka sytuacja wymaga od Krajowej Rady Sądownictwa zajmowania się oceną i rozważaniem wystąpienia z wnioskiem o powołanie na wyższe stanowisko sędziowskie, w stosunku do osób wchodzących w jej skład. Oczywiście dany sędzia wyłącza się z głosowania we własnej sprawie, lecz takie sytuacje mogą wywołać obawy co do obiektywizmu decyzji Rady. Właśnie wzgląd na umocnienie przekonania o transparentności wszystkich decyzji Rady w sprawach obsadzania stanowisk sędziowskich, leży u podstawy propozycji zmiany art. 10 ust. 1 pkt 4 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Konsekwencją powyższych rozwiązań jest przepis przejściowy (art. 5), zgodnie z którym w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie ustawy wybrany członek Krajowej Rady Sądownictwa będący sędzią, pełniący funkcję prezesa albo wiceprezesa sądu będzie mógł zrzec się mandatu członka KRS – w takim przypadku mandat ten wygaśnie z upływem

dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Jeżeli członek KRS będący sędzią i pełniący funkcję prezesa albo wiceprezesa nie zrzeknie się mandatu członka KRS – jego powołanie do pełnienia funkcji prezesa albo wiceprezesa wygaśnie z upływem dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Jednym z problemów wszystkich organów wybieralnych jest możliwość nadmiernej powtarzalności wyboru i przez to powstawania swoistej zawodowości reprezentantów środowiska wybierającego przedstawicieli. Sposobem przeciwdziałania takim tendencjom jest kadencyjność i ograniczenie dopuszczalności wyboru poza określoną w ustawie liczbę kadencji. Takie rozwiązania są stosowane np. w przypadku prezesów sądów, którzy mogą pełnić funkcje jedynie przez jedną kadencję. Projekt zawiera propozycję wprowadzenia zasady dopuszczalności jedynie dwukrotnego wyboru sędziego do Krajowej Rady Sądownictwa.

Zachodzi też potrzeba wyłączenia możliwości tajnego głosowania przez członków KRS w celu wzmocnienia obiektywizmu decyzji podejmowanych przez poszczególnych, głosujących członków Rady. Zasada jawności głosowań w sprawach personalnych jest gwarancją przejrzystości działania w zakresie rozstrzygania o konkurencyjnych kandydaturach. Jest ona niezbędna jako uzupełnienie uzasadniania takich decyzji. Wyłączenie jawności głosowania nie pozwala na ustalenie motywów podjętej kolegialnie decyzji. Podobnie orzekanie przez składy sędziowskie (wyrokowanie) odbywa się w sposób jawny a nie tajny wewnętrznie. Elementem wzmocnienia transparentności działania Rady jest wprowadzenie obowiązku uzasadniania i doręczania zainteresowanym uchwał dotyczących kandydatur, które nie uzyskały oceny uzasadniającej objęcie wnioskiem do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Nowym rozwiązaniem przedstawionym w projekcie jest umożliwienie sędziom pozostawanie w służbie do ukończenia 70 roku życia bez konieczności uzyskiwania zgody KRS. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 69 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, sędzia przechodzi w stan spoczynku

z dniem ukończenia 65 roku życia, chyba że nie później niż na sześć miesięcy przed ukończeniem 65 roku życia oświadczy Ministrowi Sprawiedliwości wolę dalszego zajmowania stanowiska i przedstawi zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, wydane na zasadach określonych dla kandydata na stanowisko sędziowskie.

W projekcie przewiduje się, że ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 2a ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, który powinien wejść w życie z dniem 1 stycznia 2007 r. tj. z dniem uzyskania przez KRS autonomii budżetowej.

Wejście w życie przedmiotowej nowelizacji, której materia leży poza zakresem spraw regulowanych przez prawo Unii Europejskiej, nie spowoduje skutków finansowych, polegających na zwiększeniu wydatków albo zmniejszeniu dochodów budżetu państwa.

Projekt ustawy został przekazany do zaopiniowania Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego oraz Krajowej Radzie Sądownictwa.

Krajowa Rada Sądownictwa w stanowisku z dnia 8 czerwca 2006 r. odnosząc się do projektu ustawy wyraziła negatywną opinię, z wyłączeniem propozycji nakładającej na KRS obowiązek przedstawiania Sejmowi informacji z rocznej działalności Rady. Zgodnie z sugestią Krajowej Rady Sądownictwa odstąpiono od zobowiązania KRS do oceny praktyki sądowej w zakresie uwzględniania w orzecznictwie polskich sądów działalności międzynarodowych organów sądowych rozstrzygających na podstawie przepisów wiążących Rzeczpospolitą Polską w związku z ratyfikowaną umową międzynarodową.

Pozostałe uwagi i zastrzeżenia KRS, w tym zarzuty natury konstytucyjnej, wyrażone w stanowisku z dnia 8 czerwca 2006 r. nie zasługują na uwzględnienie z następujących powodów:

1. Przepis projektu zobowiązujący Radę do inicjowania postępowania dyscyplinarnego wobec sędziego „w przypadku uzyskania informacji o przewinieniu służbowym” nie oznacza „automatyzmu” działania Rady;

nie każda bowiem informacja o zachowaniu sędziego (nagannym) obliguje Radę do podejmowania działań, lecz taka, która wykazuje popełnienie przewinienia. Pomimo jednoznaczności zapisu projektu, sprecyzowano, iż żądanie podjęcia czynności dyscyplinarnych powinno następować „w przypadku uzyskania wiarygodnej informacji o przewinieniu służbowym”(art. 1 pkt 1 lit. c projektu).

2. Inspirowanie i wspieranie działań mających na celu ujednolicanie wykładni prawa w orzecznictwie sądów, nie zakładają jakiegokolwiek ingerencji w działalność orzeczniczą niezawisłych sędziów (art. 1 pkt 2 projektu). Krajowa Rada Sądownictwa zobowiązana do oceny kadry sędziowskiej powinna wspomagać orzekających sędziów oraz, w miarę możliwości i inwencji, upowszechniać kwestie związane z orzecznictwem sądów polskich.
3. Przeprowadzanie wizytacji i lustracji na wniosek Ministra Sprawiedliwości, Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego lub Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego nie stawia Rady w roli wykonawczego organu pomocniczego wymienionych organów, ponieważ przeprowadzenie wizytacji i lustracji nie jest obligatoryjne, lecz fakultatywne (art. 1 pkt 3 projektu).
4. Przedstawiciele Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego albo Ministra Sprawiedliwości uczestniczący w posiedzeniach plenarnych Rady, nie pełnią – nie przewidzianej w ustawie o KRS – funkcji zastępcy członka Rady, nie przysługuje im bowiem prawo głosu (art. 1 pkt 4 projektu).
5. Proponowane ograniczenie kadencji (art. 1 pkt 5 projektu) jest zgodne z Konstytucją, ponieważ takie ograniczenie nie musi wynikać z przepisu rangi konstytucyjnej. Tak jak z przepisu rangi konstytucyjnej nie wynika ograniczenia kadencji Rzecznika Praw Obywatelskich. Zgodnie z art. 209 ust. 1 Konstytucji – Rzecznik Praw Obywatelskich jest powoływany przez

Sejm za zgodą Senatu, na 5 lat. Przepis rangi ustawowej ogranicza kadencję Rzecznika Praw Obywatelskich. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz.U. z 2001 r. Nr 14, poz. 147) – „Ta sama osoba nie może być Rzecznikiem więcej niż przez dwie kadencje”.

6. „Ustawowy przymus” rezygnacji prezesów i wiceprezesów z członkostwa w Radzie nie pozostaje w sprzeczności z art. 187 ust. 3 Konstytucji. Czteroletnia kadencja członków Rady nie ma charakteru wartości chronionej konstytucyjnie. Obecnie obowiązująca ustawa o KRS w art. 10 ust. 1 pkt 4 przewiduje wygaśnięcie mandatu członka Rady przed upływem czteroletniej kadencji, w razie powołania sędziego na inne stanowisko sędziowskie, z wyjątkiem powołania sędziego na stanowisko sędziego sądu okręgowego (art. 5 projektu).

Pozostałe zastrzeżenia wobec projektu ustawy zawarte w stanowisku Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 czerwca 2006 r., w szczególności dotyczące wymogu jawnego głosowania Rady oraz wygaśnięcia mandatu wybieralnego członka Rady, w przypadku zgłoszenia jego kandydatury na inne stanowisko sędziowskie, mają charakter opinii. Rozbieżność tych opinii ze stanowiskiem wyrażonym w projekcie wynika z odmiennego postrzegania przez członków KRS i projektodawcę roli, jaką powinna pełnić Krajowa Rada Sądownictwa jako konstytucyjny organ stojący na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów.